

for Kirke- og Underviisningsvæsenet, Kammerherre Rosenørn-Teilmann.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Afløsning af de ved Demarcationslinien om Rjøbenhavn paa lagte Indskrænkninger, samt om Bemyndigelse for Regjeringen til Afhændelse af en Deel af Rjøbenhavns Fæstningsværker paa Sjælland.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 3517 ff., det nedfattede Udvalgs Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1449 ff.)

Foruden de i Udvalgets Betænkning (Tillæg B. Sp. 1453—57) optagne Endringsforslag var der stillet følgende Underændringsforslag:

Af Melchior til Udvalgets Endringsforslag Nr. 9 til § 8:

I første Stykke udgaaer sidste Punktum, og istedetfor indsættes:

„Naar Overdragelse til Kommunen herefter har fundet Sted, blive Fæstningsværkerne paa den anførte Strækning at nedlægges som saadanne, hvormed da tillige de Indskrænkninger, der ved Placaten af 13de October 1824 og Lov af 6te Januar 1852 ere fastsatte for Benyttelse af Grundene indensfor Demarcationslinien, bortfalde for den samme Strækning.“

Formanden: Med Hensyn til Endringsforslagene skal jeg bemærke, at jeg har havt nogen Tvivl, om der ikke var en saadan Forbindelse mellem Udvalgets Endringsforslag Nr. 1 og 2 og dets Endringsforslag Nr. 3, at de betinge hinanden. Udvalgets Ordfører er imidlertid af en modsat Anskuelse, og jeg troer derfor ogsaa at kunne betragte disse Endringsforslag saaledes, at de hver for sig kunne sættes under Afstemning, uden at det enes Forkastelse eller Vedtagelse er betinget af det andet. Med Hensyn til det af den 5te Landssthingsmand for 1ste Kreds (Melchior) stillede Underændringsforslag vil det sees, at dersom det vedtages og saaledes føies til Udvalgets En-

dringsforslag Nr. 9, vil den sidste Deel af dette Endringsforslag bortfalde.

Samtlige Lovforslagets Paragrafer med de dertil stillede Endrings- og Underændringsforslag fattes under Forhandling.

Ordføreren (Ussing): Udvalget har i nærværende Sag naturligviis først maattet tage under Overveielse, hvilken Vægt der kan tillægges de Indvendinger, der med saa megen Styrke bleve fremsatte ved 1ste Behandling mod Retfærdigheden af de Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder med Hensyn til Besidderne af de Grunde, der ligge imellem Demarcationslinien og Fæstningsværkerne. At disse Besiddere maae, naar man tager Hensyn til den nuværende Lovgivning og til den administrative Praxis, der paa Grundlag af denne har udbannet sig, ansees at være velstjente med de Tilbud, der gjøres dem ved det foreliggende Lovforslag, og at det kan antages, at de derved ville vinde en ikke ubetydelig Fordeel, kan naturligviis ikke komme i videre Betragtning, hvis det, som der er blevet paastaat, virkelig skulde være Tilfældet, at de havde en Ret til en større Fordeel. Dette har Udvalget imidlertid efter sin bedste Overbeviisning ikke kunnet finde. Efter den udførlige Behandling, som dette Spørgsmaal har modtaget paa et andet Sted, skal jeg dog, idetmindste foreløbig, indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger i saa Henseende. Man har jo meent, at det skulde kunne siges, at de paagjældende Eiere havde et Retfærdighedskrav, som man endog har troet at kunne betegne som et virkelig Retskrav, paa at kunne bygge aldeles frit, naar Fæstningshensynene ikke længere vare til Hinder derfor. Det forekommer mig imidlertid, at man kan reise nogen Tvivl om denne Opfattelses Rigtighed allerede i Kraft af den Betragtning, at det, om det end ganske vist er utvivlsomt, at Grunden til, at de hidtil bestaaende Indskrænkninger ere paalagte de heromhandlede Grunde, har været Hensynet til Fæstningen, dog ingenlunde med nogen ligefrem Nødvendighed følger deraf, at det skal kunne betragtes som en Betingelse for, at disse